

Βατσουνιά Καρδίτσας: Εορτάστηκε η μνήμη του Αγίου Παρθενίου επισκόπου Ραδοβυσδίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, την Δευτέρα 21 Ιουλίου, χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αγίου Παρθενίου Τ.Κ. Βατσουνιάς. Ο Άγιος Παρθένιος γεννήθηκε στο χωριό Βατσουνιά Καρδίτσας, γι' αυτό και συγκαταλέγεται στην χορεία των τοπικών Αγίων.

Αμέσως μετά τη Θεία Λειτουργία, ο Σεπτός Ποιμενάρχης απηύθυνε με λόγο θεοφώτιστο και καρδιακό μια ομιλία γεμάτη πνευματικά νοήματα, αναφερόμενος στην εμπειρία των Αγίων και ιδιαιτέρως στη μορφή και την αγιότητα του τοπικού

Αγίου Παρθενίου.

“Δεν ήταν μόνο ένας καλός ποιμένας. Δεν ήταν ένας ο οποίος θαυματουργούσε στους ανθρώπους και στα ζώα. Αλλά ήταν ένας ποδηγέτης πνευματικός. Όταν το γένος ήταν υποδουλωμένο, έσκιζε από αγραμματοσύνη και από άγνοια, και εκείνος έγινε πνευματικός οδηγός. Εκείνος καθοδηγούσε τον λαό του Θεού, τα παιδιά των ανθρώπων με τα κρυφά σχολεία, με τις δυνατότητες τις οποίες του edίδοντο. Γιατί; Για να μάθουν γράμματα, για να σκέφτονται ελεύθερα, για να μπορούν να ελευθερωθούν, για να μπορούν να γνωρίσουν τον Χριστό μέσα από αυτήν την μάθηση και τη γνώση. Και να τους απελευθερώσει ο Χριστός”, είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Ολόκληρη η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Η εμπειρία των Αγίων είναι εμπειρία Ιησού Χριστού. Αυτό σημαίνει, λοιπόν, ότι και εμείς, αλλά κυρίως οι Άγιοι της πίστεώς μας, αδελφοί μου, έχουν μέσα τους τον Ιησού Χριστό, διότι Εκείνος, ο Θεάνθρωπος Κύριός μας, τον οποίον ενδυθήκαμε κατά την ώρα του Ιερού Βαπτίσματός μας, ενυπάρχει και συνυπάρχει μαζί μας. Απλώς εμείς θα πρέπει να μάθουμε να ενεργοποιούμε την παρουσία του Ιησού Χριστού εις τη ζωή μας. Και όχι μόνον αυτό· να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε αυτοσυνειδησία Ιησού Χριστού.

Αυτό το οποίον σήμερα διαβάσαμε στο Ευαγγελικό μας ανάγνωσμα: «Εγώ είμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων». Μια θέση και μια προσφορά του Ιησού Χριστού στη ζωή της Εκκλησίας, στη ζωή όλων, είναι ο Ποιμένας μας, ο Καθοδηγητής μας, η πορεία της ζωής μας· αλλά παράλληλα είναι και Αυτός ο οποίος θυσιάζεται για μας. Δεν είναι μόνο μπροστάρης μας, δεν ζητά μόνο να Τον ακολουθήσουμε και να τηρούμε τις εντολές Του, αλλά πρώτος Εκείνος θυσιάζεται για μας, για να μας ελευθερώσει από το πάθος και από την αμαρτία.

Και αυτή είναι η έμπρακτη παρουσία του Ιησού Χριστού στη ζωή των ανθρώπων. Γιατί πράγματι Εκείνος δοξάζεται με τη γέννησή Του, με την κένωσή Του δηλαδή, με την πορεία Του ανάμεσά μας και οδηγείται εις τον Σταυρό και στον θάνατο, για να συναναστήσεται μαζί Του και εμάς όλους, ανεξαιρέτως όλους, το ανθρώπινο γένος.

Και αυτό, λοιπόν, το βλέπουμε στη ζωή των Αγίων της Εκκλησίας μας, όπως είναι και ο υπό της Εκκλησίας σήμερα – τοπικός μας βέβαια – Άγιος Παρθένιος, ο οποίος γεννήθηκε σε αυτόν εδώ τον τόπο, τον ευλογημένο τόπο, αλλά έγινε ένας φίλος Ιησού Χριστού, γιατί είχε εμπειρία Ιησού Χριστού και έγινε και παράλληλα Άγιος

της Οικουμενικής Εκκλησίας.

Τι σημαίνει τώρα εμπειρία Ιησού Χριστού; Εάν διαβάσουμε τη ζωή του Αγίου Παρθενίου, θα δούμε πώς εκείνος εμποτίστηκε από τους προηγούμενους μας τοπικούς Αγίους εδώ στην Ιερά Μητρόπολή μας, κυρίως τον Άγιο ένδοξο Ιερομάρτυρα Σεραφείμ, τον Άγιο Κωνσταντίνο τον Εκ Καππούας, τον Άγιο Βησσαρίωνα, από αυτούς τους Αγίους τους οποίους έζησε και στα διάφορα μοναστήρια και στα διάφορα προσκυνήματα της περιοχής μας, της δουλικής καταστάσεως την οποία πέρασε τότε, γιατί ήταν υποδουλωμένη η περιοχή μας από τους Τούρκους και η παρουσία του σε αυτούς τους ιερούς τόπους του έδωσε τη δυνατότητα να έχει την εμπειρία των Αγίων της Εκκλησίας μας, και αυτό στη συνέχεια να αγωνιστεί και να τους ομοιάσει· να γίνει μοναχός, να γίνει διάκονος, να γίνει Πρεσβύτερος. Και εξαιτίας της ξεχωριστής και μοναδικής αυτής ταπεινώσεως την οποία είχε – γιατί το διακόνημά του στην Ιερά Μονή του ήταν να φροντίζει και να συντροφεύει τα ζώα της Μονής – χωρίς εκείνος να αντιδράσει για αυτή τη θέση που του έδωσαν οι Πατέρες, η αδελφότητα της Μονής, διακόνησε ταπεινωση· να διακονεί τα ζώα.

Γιατί αυτό έκανε· όταν κάποιος φροντίζει τα ζώα, διακονεί τα ζώα και μέσω βέβαια αυτής της διακονίας, διακονεί και τους ανθρώπους και την αδελφότητα της Ιεράς Μονής. Σταδιακά, λοιπόν, με αυτήν τη ζωή του και με τη ζωή των άλλων Αγίων απέκτησε αυτήν την εμπειρία των Αγίων στη ζωή του, η οποία όμως ήταν μία συνεχής αποκάλυψη. Διότι ο Χριστός έγινε οδηγός του, ο καθοδηγητής του, Αυτός τον οποίον ακολουθούσε και τηρούσε τις εντολές Του και όλα αυτά τα οποία Εκείνος edίδασκε.

Μέσα σε αυτήν την διάσταση απέκτησε και εκείνος την εμπειρία του Ιησού Χριστού, με τη νηστεία, με την προσευχή, με τη μελέτη, με την πνευματική ζωή, με το να καθαρίζει τον εαυτό του από τις πτώσεις και από τις αμαρτίες που δυστυχώς συνθέτουν τη ζωή του ανθρώπου. Αλλά αυτή η σύνθεση μπορεί να διασπαστεί όπου υπάρχει η παρουσία του Ιησού Χριστού, ο οποίος φωτίζει τον άνθρωπο. Του δίνει αυτό το οποίον εμείς έχουμε ανάγκη στη ζωή μας. Και το ομολογούμε: ότι ο Χριστός είναι το Φως στη ζωή του ανθρώπου και αυτός ο οποίος Τον ακολουθεί, φωτίζεται και φεύγει από το σκοτάδι της πτώσεως, της αμαρτίας, της αμφισβήτησης, της απιστίας – φεύγει από όλα αυτά – και γίνεται πλέον έμπλεος από τη Χάρη του Ιησού Χριστού και αποκτά εμπειρία Ιησού Χριστού εις τη ζωή του.

Γι' αυτό και ο Άγιος Παρθένιος στη συνέχεια αναδείχθηκε **ποιμένας και διδάσκαλος των ανθρώπων της επισκοπής του**. Έγινε Επίσκοπος. Τον ανύψωσε η Εκκλησία σε μία ξεχωριστή θέση· να διοικεί τα πράγματα της

Εκκλησίας, να προφητεύει, να πληροφορεί, να διδάσκει τον λαό δηλαδή, αλλά και παράλληλα να τελεί τα Ιερά Μυστήρια της Βασιλείας του Θεού για να χαριτώνεται εκείνος και να αγιάζεται, και να αγιάζονται και οι άνθρωποι. Και γίνεται για εμάς πρότυπο ζωής· εμπειρία πνευματικής ζωής, μέσα στη ζωή μας.

Αλλά για να το πετύχουμε αυτό, θα πρέπει και εμείς να μάθουμε να ανεβαίνουμε αυτά τα πνευματικά σκαλοπάτια που ακολούθησε ο Άγιος Παρθένιος, που μιμήθηκε τη ζωή των προηγούμενων από αυτόν Αγίων, που είχαν μιμηθεί τον Ιησού Χριστό, που μιμήθηκε και εκείνος τον Ιησού Χριστό. Και εμείς καλούμαστε σε αυτήν την εν Χριστώ ζωή και σωτηρία.

Έχουμε το Ιερό Λείψανό του ανάμεσά μας, επάνω στον ναό των Αγίων Αναργύρων στο Βελεντζικό Άρτης υπάρχει η Κάρα που ευωδιάζει, ο τάφος του πίσω από το Ιερό του Ιερού Ναού - μία παρουσία ζωντανή.

Συναναστράφηκε με τον Άγιο Κοσμά όταν πέρασε από αυτές τις περιοχές για να κηρύξει ιεραποστολικά και να αφυπνίσει το δούλο γένος. Όχι μόνο εναντίον του κατακτητή, αλλά και για να επανεύρει τις ρίζες του, τις πνευματικές του ρίζες, που τον ταλαιπωρούσε η αμάθεια και η απομάκρυνση από την γνώση, την διδασκαλία, αλλά και την ουσιαστική, την πραγματική και καθαρή πίστη στον Ιησού Χριστό. Και αυτή η σχέση του με τον Άγιο Κοσμά τον καθιέρωσε ακόμη περισσότερο μέσα στη συνείδηση της Εκκλησίας. Αλλά και η σχέση του με τους ανθρώπους και η προσπάθεια η οποία έκανε να βοηθήσει και να εκπολιτίσει τους ανθρώπους της εποχής του, της Επισκοπικής του Περιφέρειας - και το βλέπουμε αυτό διάχυτο εις τον βίο του.

Δεν ήταν μόνο ένας καλός ποιμένας. Δεν ήταν ένας ο οποίος θαυματουργούσε στους ανθρώπους και στα ζώα. Αλλά ήταν ένας ποδηγέτης πνευματικός. Όταν το γένος ήταν υποδουλωμένο, έσκιζε από αγραμματοσύνη και από άγνοια, και εκείνος έγινε πνευματικός οδηγός. Εκείνος καθοδηγούσε τον λαό του Θεού, τα παιδιά των ανθρώπων με τα κρυφά σχολεία, με τις δυνατότητες τις οποίες του εδίδοντο. Γιατί; Για να μάθουν γράμματα, για να σκέφτονται ελεύθερα, για να μπορούν να ελευθερωθούν, για να μπορούν να γνωρίσουν τον Χριστό μέσα από αυτήν την μάθηση και τη γνώση. Και να τους απελευθερώσει ο Χριστός.

Για φανταστείτε πόσο ανάγκη έχουμε αυτά τα παραδείγματα και στη σημερινή μας ζωή, όπου έχουμε τόσες δυσκολίες στην καθημερινότητά μας. Μπορεί να έχουμε τα πάντα, ό,τι θελήσουμε – ακόμη και την τεχνική γνώση, ακόμη και την δυνατότητα να φτάσουμε και να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Αλλά, **παραμένουμε υποδουλωμένοι. Υποδουλωμένοι στη συνείδησή μας.** Συσχηματιζόμενοι με τα πράγματα του κόσμου. Γιατί; **Γιατί δεν είμαστε ελευθερωμένοι μέσα στην εμπειρία των Αγίων και στην εμπειρία του Ιησού Χριστού.**

Εάν αυτό το κατορθώσουμε, εάν αυτό το αποκτήσουμε εις τη ζωή μας, ό,τι και να γίνεται γύρω μας, το πνεύμα μας και η καρδιά μας παραμένουν ελεύθερα. Ελεύθερα, όπως ήταν ελεύθεροι οι Άγιοι της Εκκλησίας, που μπορεί να έχυσαν το αίμα τους, μπορεί να τους δίωκαν, αλλά εκείνοι παρέμειναν ελεύθεροι. Και αυτή την ανάγκη έχουμε σήμερα, περισσότερο, αδελφοί μου, από κάθε άλλη φορά.

Εύχομαι η Χάρis του Θεού διά πρεσβειών του εν Αγίοις Πατρός ημών Παρθενίου Επισκόπου Ραδοβυσδίου, να καθοδηγεί την σκέψη μας, τη ζωή μας και να έχουμε εμπειρία Αγίων και εμπειρία Ιησού Χριστού εις την ζωή μας. Χρόνια πολλά και

